

Slagtryk

tidskrift for
digte & kortprosa
april 2021

Slagtryk - tidsskrift for digte og kortprosa

nr. 3 - 2021

Copyright

Forfattere & Slagtryk

Bidragydere

Barbara Agertoft

Havhus

Samuel Hofmeister Hughes

Emma Sandborg Karmark

Anna Marie Jensen

Julie Tingkær Christiansen

Forsidekunstner

Johanne Borup

Først publiceret

<http://www.slagtryk.dk/category/21-04/>

Udgivet af Kronstork

ISSN

1904-8165

Opsætning

Mau Lindow Tarbensen

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion

Olivia Lyhne Broksø

Kasper Knudsen Muusholm

Astrid Kjær Olling

Shosha Raymond

Klara Li Scheutz

Mau Lindow Tarbensen

Tidsskriftet Slagtryk
er støttet af sine
læsere via Patreon

Tidsskriftet Slagtryk
er støttet af statens
Kunsthøjesterets Littera-
turudvalg

Indholdsfortegnelse

Barbara Agertoft	Fire tekster	s. 2
Havhus	hårdt blødt	s. 6
Samuel Hofmeister Hughes	Tre tekster	s. 11
Emma Sandborg Karmark	To tekster	s. 14
Anna Marie Jensen	To digte	s. 16
Julie Tingkær Christiansen	nordhavn	s. 18

Barbara Agertoft

en ting, der holder på organer.

jeg spiller skuespil og lader som om, jeg kender den krop, jeg bruger.

jeg ligger i min seng og suger saften ud af appelsiner. jeg har skåret dem i skiver og gnaver kødet fra skrællen. saften skyder til alle sider og farver mine mundvige orange.

jeg piller mig selv fra hinanden for at kropsliggøre min frustration, et forsøg på at ændre.

jeg har åbnet alle vinduer. kulden får mig til at føle mig ren.

påskeliljerne er visnet, før de nåede at springe ud. nu er de helt sammenkrøllede og håbløse.

at svæve på mine hænder: et ønske om balance.

nogle gange holder jeg op med at trække vejret for at mærke blodet pulsere i brystet. det føles som en form for kronologi.

jeg kan godt lide at forstå ting uden at kunne forklare dem.

jeg vågner og har en trang efter koldt vand, at lade mig omslutte, gennemskylle, synke. en lyst til at trække vejret i hele kroppen samtidigt, åndehuller i porerne. at hengive sig til det større, til det uhåndgribelige. i vandet ved jeg ikke, hvor jeg er længere, jeg er bare. en slags lettelse. at løbe i modvind med åben mund.

engang åbnede jeg øjnene, når jeg var under vandet, gav mig selv lov til at se noget nyt. jeg forestillede mig, at vandet ville flyde ind gennem øjenåbningerne, trænge ind bag øjenhulerne og ind i min krop. sprede sig, gøre mig en del af saltvandet og ikke omvendt.

jeg tænker på badebroen. at jeg kigger gennem sprækkerne, en bekendt fremmedhed, en fusion af elementer, jeg genkender. det faste flydende, skabelse. jeg ved ikke, hvor grænsen går, hvor bunden rammer, men jeg forstår det. vandet hjælper mig på vej, jeg dykker under og svømmer ud. bevæger mig for at mærke mig, bevare varmen. forleden var vandet helt klart, jeg kunne se den grønne bunds ujævnheder, mens jeg svømmede længere og længere ud. da jeg kom hjem, gyngede det i hele min krop. det blev ved resten af dagen, og jeg forstod det som en slags hjemve.

jeg forestiller mig, at der er et helt solsystem inde bag mine ører, og det fortsætter og fortsætter, men jeg ved det ikke. jeg kan næsten se ellipserne, som planeterne følger, tankerne, der hænger fast i dem. en form for svimmelhed. mine øjne flimrer, selvom de er lukkede og jeg forestiller mig, at jeg bliver suget indad, men det er bare en fornemmelse.

engang hørte jeg, at ensomhed ikke nødvendigvis er en radikal følelse, og det gav mig gåsehud. hele min krop blev overvældet af mørke. jeg åndede lettet op. åbnede vinduet og skruede op for radiatoren og lagde mig tilbage i sengen. lå under dynen med et tomt blik i timevis og havde det bedre end i lang tid.

dine øjne er blå, og jeg tror, jeg ser, hvad du tænker på, men det passer ikke. jeg ser det samme, som når man ser på himlen. man ser håb eller frygt eller medlidenhed, men den viser ingenting. himlen er bare blå. du er bare blå.

fliserne er kolde, stråler gennem mine fødder. hvis ikke jeg vidste bedre, ville jeg tro, de forsøgte at slå mig ihjel. døren er i træ, eg, og jeg snubler over fodlisten. jeg kan høre kaffemaskinen og vandet i rørene. solen skinner ikke, det kunne jeg engang godt lide. fra køkkenet sluger jeg et glas vand, står og kigger ud i luften, venter på at tænke en ny tanke.

Havhus

hårdt blødt

1

10 år for at være til irritation

2 måneder for voldtægt

men det var forældrenes skyld

men enhver skal stå til ansvar for sig selv

men hvor lang tid har jeg til at lære det

det begynder i morgen du møder klokken 7 og så kan du det

har du stadig ikke lært det, så af med fingeren af med armen af med skulderen og af med hovedet

hvorfor ikke bare en abort

abort er en god ting væk med det hele

forældrene må lære det

de har 100 år 3 generationer det må være nok

men der er jo ingen børn

så 50 da

jeg kan det nu

jeg er ansvarlig

jeg er den eneste

2

vi har et problem her
vi kan ikke styre flokken
flokken vil ikke styres de gør ting uden at spørge
der må flere regler til
der må flere love til flere sanktioner hårdere sanktioner
indtil de lytter
men det er kun kuede der lytter
unge finder hele tiden på noget andet
jamen så følg efter dem der må være noget som kan forbydes
kan man ikke bare forbyde dem livet
jo abort abort er godt væk med det hele
i morgen skal de kunne det
i morgen klokken 7 skal de kunne det
der bliver et problem hen ad vejen med børnene
det løser vi vi laver en lov ét barn for hver abort
og alle skal abortere så alle skal være gravide så alle skal have sex
og så sex tit nok til at de kan blive gravide
det vil gå ud over produktionen
men de vil jo i forvejen hellere have sex end arbejde
det bliver et problem
det løser vi i morgen i dag skal de have sex for at blive gravide som de kan abortere så de
kan blive gravide igen det er loven
og produktionen?
produktionen løser vi i morgen i dag skal de have sex.

3

se der står én i vejen
løft ham op det røde er liv
det røde er tid sæt ham ned
slå ham ned
lad ham ligge
tag hans tid byg et hus
byg et samfund
bygethus
byg planeten
bygethus
byg
byg et hus
tag hans tid
alt det røde intet først
intet først nyn
nyn din sang

4

en skrivemaskine på toogfirs
taster der vandrer én centimeter før de slår
din fortæller vandrer ikke
fortælleren
du og din verden hvem skal DU slå
der er ingen
ingen at tale til
fortælleren er uden tunge
fortælleren er uden ører
der ér intet hjerte indlejret i dét bord den maskine
plastiken tyndgjort til brudpunktet det dør før metal
hvem er du som lever med noget i hundrede år livet er nu
fortælleren væk samfundet slår
opgaven er at slå rette ind
du kan sagtens dø nu bare dø
der er intet når først du er født
enhver burde vide det

5

har du hørt det man må slå børn igen angiveligt er det godt for alle at blive slået en
ordentlig rusketur kast mod gulv kast mod væg kast fra store højder slag med ting med
maskiner

kast

nu må man igen

fra dag ét

Samuel Hofmeister Hughes

SOMMERHUSET

Stranden. Bred og provokerende. Du kom forpustet ind i. ”Hvor kommer du.” Sveddryppende og. De talte stadig derude. Som om at det, de var i gang med aldrig. Vand ramte vores fødder. Hver eneste gang der kom. Mænd der badede nøgne om. Satte sig i saunaen, smed vand på.

Sommerhuset blev malet gult sidste. Man drikker kaffe. Sidder ned.

På dette tidspunkt af. Træværket duftede, fordi det havde regnede i. Det er flere år siden, at vi sidst. Om natten.

Vi begynder at drikke tidligt, for at. Tømmer glas, spidder. Fortæller den samme løgnehistorie igen og.

Vi kender dette sted, men hver vej vi tager, er en vej vi ikke.

De voksne sov. Vi pakkede os ind i. Tæpper og uldne. Du tog langsomt dit tøj. ”Jeg kan se, at du er.” Du hjalp mig med at. Trak det over hovedet. Kraften i dine. Dit skind var. Jeg havde ikke set disse.

Lag.

Skrøbelige og salte.

Om morgenen græd du. Du troede du var. Men væggene var tynde.

SKOVEN

Vi kendte godt hunden. Skoven var kølig, efterårsdagen var. Han blev ved med at. Lang og slidt. ”Du sagde, at du.” Du har fortalt mig om flere af dine.

Området havde vi for os. Vejen der omkransede bakken, de fleste af træerne og åen der. Hvor vi. Stierne. Vi byggede vores egne. Tøjet tog vi af i byger. De to søstre var ikke, søstre af blod. De sagde.

På et tidspunkt turde jeg ikke kravle højere. Da vi fandt myretuen, var det sket. Jeg forstod aldrig hvordan de andre kunne. Rødt på rødt, på sort. Igen og igen.

”Stop det.”

Det som en ven aldrig ville.

Nede i butikken var der montrer med fisk og kød. Kasser med grøntsager, brød, stenfigurer. Dyr i bure og forskellige smykker og lænker af. Hylde med glas i forskellige. Vi måtte vælge to hver.

Jeg husker ham med ryggen til. Nede ved.

”Du skal løbe og så hoppe.” De stak pinde ind i. Rodede rundt. Kørte stærkt. Deres små kroppe. Det er først et år senere, at håret kommer. Over solen lå en.

Pøl med tis. Skyerne og de grønne. Det var deroppe vi. Hunden var jo ligeglad. ”Hvis du holder din hånd stille.” Nogen havde sagt at vi. Igen og igen.

Det passede ikke.

HULEN

Lejligheden var en. I går var allerede. Vi lå i klynger. En sydvendt hule ud mod. Op ad dagen. Varm ånde og harpiks fedtede. Ovenpå hinanden, ved siden af. Under jorden, ude i.

Natten var forskellige tunneller, der havde formeret sig som fingre i en. Tog os ud gennem. Byen havde omringet os. Vi vidste ikke.

Vi serverede stegte rødspætfileter, kogte, skrællede, hvide kartofler, øl i pæne.

Du går rundt ude i køkkenet. Vi er lige stået op, eller, du er. Vågnede tidligt. Du sætter dig op, din ryg. De andre følger med. ”Man skal passe på her,” siger du og peger.

Over dit hoved hænger. Et lag af døde.

Kaffens duft findes ikke, og så pludselig findes den. Folder tøj, pakker ting ned, ind i skabe, ryster.

Det var ingen fest vi holdt, mere en slags. Op ad dagen kom folk til sig selv. Så prøvende hinanden i. Rævehaler og harefod.

Du havde ikke kigget på mig hele. Den slags opførsel var. Allan, Lars, Thomas og Bjørn.

På et tidspunkt havde hun fået. ”Du kan sgu da ikke bare.”

Da du kom tilbage. Din pels var rød og stiv. ”Hvor har du.”

Udenfor tog vinden. Vi hørte efteråret. Vi lå. Din krop var. Du spiste.

Emma Sandborg Karmark

JORD

Tre dage efter han var død, vågnede jeg om morgenen og tænkte: Han er død. Og jeg fik en forfærdelig fornemmelse af, at jeg var den sidste, det var gået op for.

Der var sådan en tomhed i huset, og den blev allermest presserende, når jeg kiggede ned i min kop med kaffe og havremælk. Jeg åbnede mit vindue og kiggede ud, alting var presset sammen til en flade, og jeg sad fast i mit rum.

Jeg er tom som et spøgelse
Jeg kan leve af hindbærsaft, æbler og honning
ekstrem sødhed

Hans lejlighed skal tømmes, og
her findes et helt liv,
men mennesket det drejede sig om er væk, og avisen bliver leveret, og strømmen er tændt, og der er bananer i køleskabe. Jeg er blød. Vi skrubber gulvet. Vi tømmer skraldet.

MENNESKE

der er et spøgelse i væggen

jeg kan mærke dine hænder
når væggen bliver kold

dit ansigt er støvet
jeg vil tage mig af det

men du kommer aldrig ud

forbindelsen her er
ikke sikker

i bunden af flasken ligger der frugtkød
i toppen har der været saft

selvom du er død
er du jo stadig et menneske

*

der er damp i luften

brusehovedet drypper
jeg binder det ind i stof
brusehovedet er indhyllet
og jeg er tung i hovedet

Anna Marie Jensen

En tynd slange af gode hensigter i de oplagte gardiner
følelsen den dag som kulden langs gulvet
før jeg hængte dem op, og de flugtede perfekt
rystede hænderne

du ved det godt
og klager ikke over al tiden:

hvis jeg kunne tage ordet
tindre i min hånd
ville jeg ikke længere tøve

du ved det godt

nogle gange forsøger vi sammen at
se på en aflagt kjole, en kogevaske erindring
blå, nulret, tæt

den behøver ikke blive kortere, mindre, se
man kan også lægge noget til, sy noget på

når du siger sådan, bliver jeg urolig

I brændingen eller lidt senere i skovbrynet
eller lidt længere inde i skoven
står du og glinser i din regnjakke, siger:
kan man spise det her
destillat af efteråret, nej, du siger:
den her fede svamp, den her støvbald, hvad tror du?

her:

en orangeblodende trækrone og vandet rundt om stenene
i den lille bæk, rislende, den lyd

eller:

den måde Georg Trakl får purpur
til at holde verden sammen på
som en hånd, der holder hånden under sig selv
en tanke, en handling, en underlæbe
purpur, stierne, træerne, fuglene, purpur

ethvert ord, der gentager sig selv

Julie Tingkær Christiansen

nordhavn

om eftermiddagen kommer solen, sådan er foråret, en melankolsk forsinkethed. alle går mod nordhavn, havnebadet er smukt i den lavthængende sol over industrikraner og byens tage bag stationen. jeg kigger på dit ansigt, imens du ser ud over vandet, det grønne oplyses og lever som smykkesten i dine øjne, det grønne med den mørkere blå kant og det svagt lysebrune, der er strøget omkring din pupil. tosomheden, den elsker jeg med dig. vi sidder her på trædækket, du giver altid kaffe fra andersen & maillard, du elsker at give.

lige her blandt andre mennesker, de fremmede, som man kommer til at elske lidt; lige her har vi siddet i mange timer efterhånden. jeg er heldig, for snart er byen vores, alle de steder vi har erobret og indlemmet, samlinger af det vigtigste.

om aftenen går vi under banelegemet, togene giver sådan en brusende lyd fra sig, når de kører mod svanemøllen eller den anden vej, som en understrøm, der griber fat i én nedefra, og man mærker det i underlivet. himlen er stadigvæk lys og mild, april måned. vi går ad østerbros ensformige gader, smukke facader vender mod os i kvarterets mange karreer, jeg ser det hele.

jeg er så træt i de her dage, en overgangsladhed. vi beslutter os for at gå i irmaen lige ved os, købe ind uden at ane, hvad vi skal lave til aftensmad, sådan er vi begge, sanselige dovne væsner der lader os forføre, lystdrevne, og derfor mangler vi ofte penge. vi vil gerne have børn, men det koster penge, vi vil gerne have et sommerhus siger vi grinende i munden på hinanden, det skal nok ske. hvor er vi stærke og bange sammen.

vi køber ind til din pastaret med tomater og frisk basilikum, jeg får min vilje. knækkede stænger rå pasta på gulvet under mine hvide tennissokker. du hakker løg og andet til den varme pande, det hvæser og madskyer stiger op i vores smalle køkken, vi indhylles i damp, og ruden sløres ud mod herninggade. vandet i den største gryde, vi ejer, koger nu, jeg elsker gaskomfuret, her er så mange lyde, noget klikker og når flammen tændes ved man at det er okay, vi står bare her og laver mad.

vi har ingen sofa i lejligheden, den står til opbevaring, så vi sætter os ind i sengen for at spise. her kunne jeg være alle dage med dig, kigge ud på spirerne og tagene der er vores udsigt. vi lader altid vinduet stå lidt åbent, livet er derude og herinde. den nedgående sol laver glødende overgange på den blyfarvede himmel, en hvid kondensstribе fra et fly skærer på tværs, den svage måne træder mere frem nu.

pastaen er varm, og parmasanbjerget smelter ned i resten som en minigletsjer i den dybe tallerken. vi spiser begge i stilhed og med stor appetit, nydelsen finder vi altid i sengen, herfra udgår vores verden, så tæt op ad hinanden som kun elskende kroppe kan være.

om morgenen vågner vi, senere end planlagt. dine mørke hår få steder på det hvide lagen imellem vores puder, som små tab af nattens sorte.

Patreon

I starten af april fik vi Slagtryks Patreon sat på skinner med to oplæsningsvideoer.

[Støt Slagtryk](#) og få adgang til tre fede oplæsningsvideoer hver måned!

Pengene går ubeskåret til at afholde litterære arrangementer, samt til at forbedre Slagtryks online platform.

Redaktionelt

Redaktøren som litteraturens jordemor?

Ved redaktør Mau Lindow Tarbensen

I en kommentar i Weekendavisen #14 skriver skribent og redaktør Kathrine Tschemerinsky:

Med fremkomsten af sociale medier troede vi, at behovet for redaktører forsvandt. Det var frisættende ikke længere at blive forstyrret og begrænset af en autoritetsfigur, der blokerer os med et word-dokument fyldt med overstregninger og kommentarer. Men redaktør er ikke kun en stillingsbetegnelse, det er også ideen om, at forbedring sker gennem samtale, en samtale, der pr. definition er kritisk.

Kommentaren handler om sproget på sociale medier, men pointen er også relevant for os, der arbejder med litteratur online, hvor vejen fra modtagelse af et bidrag til publicering er langt kortere, end i både fysiske tidsskrifter og på forlag. Ofte går der kun få dage, fra et bidrag antages af en af os redaktører, til det lægges op på siden. Alligevel sker det næsten altid, at teksten i nogen grad når at ændre karakter i løbet af de dage.

Jeg er enig med Tschemerinsky i, at vi må arbejde aktivt for at undgå degenerering af sproget ved at insistere på nødvendigheden af både at kunne modtage og give sproglig kritik - i den konstruktive betydning af ordet, der både kan tage form af åbne spørgsmål, fingerpeg, håndsregninger og redningsplanker.

Her i Slagtryks redaktion er den kritiske samtale (i et tilfældigt, glædeligt sammenfald med forårets komme) for alvor begyndt at blomstre. Vi diskuterer ivrigt bidragene og skriver frem og tilbage om ændringsforslag.

For at kunne give god kritik, gør vi først og fremmest vores bedste for at forstå en tekst på dens egne præmisser. Det vil sige, at vi gør vores bedste for at sætte parentes om vores personlige præferencer og idiosynkrasier, for at kunne forholde os åbent og nøgternt til det indtryk, teksten gør, med det udtryk, den har. Herefter løfter vi blikket og overvejer: Vil nogle justeringer i udtrykket få tekstens helhed til at stemme bedre overens med de strenge, der allerede slås an; med tematikken, med stemmen og tonen? Bliver teksten stærkere af, at visse ord udelades, den sidste sætning streges, et par kommaer flyttes?

Når vi arbejder med litteratur, arbejder vi med, hvordan man indfrier eller befrier et allerede iboende potentiale. Som redaktører søger vi hverken at hæve os op over tekst

eller forfatter, men at imødegå, sensibelt og tentativt, med en fast overbevisning om, at alting i en tekst er betydningsfuldt, om det så drejer sig om syntaks, grammatik, ord- eller formuleringsvalg.

Med en metafor kan man måske derfor sige, at teksten er forfatterens, mens redaktøren er dens jordemor. Man kunne dog også argumentere for, at den slags metaforik er fjollet og unødvendig, når budskabet allerede er gået klart igennem ... Hvad synes du?

Til sidst vil jeg gerne opfordre alle skrivende læsere til at skabe eller deltage i skrivefællesskaber, hvor I modtager kritik på egne tekster og giver kritik til hinanden. På Slagtryk giver vi ikke begrundede afslag, men helt sikkert er det, at et afslag ikke bør ses som en afvisning, men derimod som en opfordring til at arbejde endnu mere med skriften - og her kan et skrivefællesskab være virkelig givende. Ligesom én fugl i hånden er bedre end ti på taget, lærer man utvivlsomt mere af at få respons på én sides tekst end af at skrive ti sider direkte til skrivebordsskuffen.

Som altid: Af hjertet tak for at betro og berige os med jeres bidrag.

*

Nye redaktører

Det er med lige dele begejstring og taknemmelighed, at vi ønsker Klara Li Scheutz og Shosha Raymond velkommen i redaktionen! Klara har en kandidatuddannelse i kunsthistorie v. Københavns Universitet, hun har gået på Gladiators 1-årige forfatterskole og har tidligere arbejdet som formidler på kunstcentret CC og som redaktør og skribent for kunstmessen CHART. Shosha debuterede som forfatter i 2018 med kortromanen *Stillezone* på Forlaget Gladiator. Hun har desuden arbejdet med litteratur i kraft af bl.a. foredrag, oplæsninger og redaktionel feedback på højskoler.